

ud i det Frie, naar de ere forsynede med en forsvaarlign Mundkurv og ledes i en kort og tilstrækkelig stærk Snor".

Samtlige Lovforslagets Paragrafer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling fattes under Et under Forhandling.

Suel: Værede Medlemmer maa ikke tro, at det er nogen sær Forskjærlighed for de fribenede Skabninger, som denne Lov omhandler, der har bevæget mig til at stille nærværende Ændringsforslag. Et af Lo maa jeg tilstaa, at jeg holder mere af Hundens Nævesjende, Ratten, og muligvis kommer det af det Slægtskab, som en æret Samtidig har troet at kunne finde mellem min Ringhed og dette Dyr. Var man Darwinist, kunde man nemlig forklare sig mange af de gaadefulde Antipathier, som findes imellem Mennesker, der ellers ikke burde have noget Udestaaende med hinanden, af den forskjellige Afstamning, saaledes at de, der nedstammede fra Ratten, havde Had til dem, der nedstammede fra Hunden. Jeg skal dog ikke forbyde mig videre i disse Undersøgelser, men gaa over til selve Ændringsforslaget. De Herrer ville erindre, at vi i Sommer fik et Raabud om trent af samme Indhold som det, nærværende Lov har, idet det gik ud paa, at Hundene enten skulde holdes forsvaarlign indelukkede eller lænked. Der opstod nu det Spørgsmaal, om en Hund kunde anses forsvaarlign lænket, naar den førtes omkring i en Snor og var forsynet med Mundkurv. Det kom til Domstolens Afgjørelse, og, saa vidt jeg mindes, var Overretten af den Mening, at dette maatte anses for tilstrækkeligt, hvorimod Højesteret kom til det modsatte Resultat, saaledes at det er utvivlsomt, at det, ifald nærværende Lovforslag blev ophøiet til Lov i den Stikelse, hvori det nu foreligger, vil være at ansæ for givet, at det, jeg har foreslaaet i Ændringsforslaget, nemlig at man kan føre Hunde ud i det Frie, naar de føres i en Snor og have Mundkurv paa, ikke er tilladt. Da der nu i Publikum er Stemning for, at denne Lempelse skal være tilladt, og da jeg deler denne Stemning, har jeg tilladt mig at stille dette Forslag, som jeg nu nærmere skal motivere. Jeg tror, at man i Sommer gik frem imod Hundene paa en temmelig rigorøs Maade, og jeg tror navnlig, at dette var Tilfældet her i Kjøbenhavn; det var formelig Massesmord. Man nøjedes ikke med at myde disse fribenede Skabninger enkeltvis, men man overgik endog den bestjendte Krigsraad Blase i „Kjøge Husfors“, som er blevnen berømt ved den store Bedrift, at han i den tidlige Morgenstund havde myrdet en halv Snes. Det blev imidlertid ikke derved; det var hele Dekatomber, som bleve offerede. Jeg skal ikke sige Noget derimod, thi Hundeholdet var, som jeg tillod mig at ytre under Sagens foregaaende Be-

handling her i Folkethinget, blevet meget for stort selv her i Kjøbenhavn, hvor der dog er en hoi Hundeskat. Det var godt, at der blev grebet ind deri; Hundeholdet var blevet til en Luxus; det var i økonomisk Henseende uheldigt, at der blev holdt saa mange Hunde, som Tilfældet var. Paa den anden Side tror jeg dog, at man ved den Streng- heds, hvormed man gik frem, skadede andre Inter- resser. Det er et mærkeligt Forhold, der er til- stede med vore Autoriteter. Ofte ere de for- slappe i Udførelsen af deres Pligter; men under- tiden gaa de virkelig til en Strenghed, som om- trent fremkalder det modsatte Resultat af, hvad de ønske. Jeg vil som Exempel nævne, at jeg tror, at man ved den stærke Forsølgelse af Hun- dene fremkaldte mange Sygdomme derved, at det blev nødvendigt at holde Hundene inde sammen med Familierne. For store Familier, der have god Plads og stor Leilighed, kan det være det Samme, men for smaa Familier, der kun have 2—3 Børn, og som ikke troede at burde stille sig af med et Husdyr, de havde hjært, var det en anden Sag. Jeg tror virkelig, at man, hvis man vilde spørge det kongelige Sundhedskollegium, saa- ledes som jeg sidst tillod mig at foreslaa, vilde faae det Svar, at Indespærringen i hygieinisk Hen- seende var farlig. Man kunde ved de strenge For- anstaltninger mod Hundegalskaben altsaa let have fremkaldt om ikke Galskaben selv, saa dog beslag- tede Under, ja endog Mennesker kunde man have paaført Sygdom. Der er et ganske analogt Exempel, som jeg forresten vil anføre sans comparaison, nemlig den Maade, hvorpaa man i sin Tid behandlede Socialis- terne. Det er mig ganske klart, at der den Gang slet ikke var Socialister her i Landet, og jeg tror i Grunden heller ikke, at der er nogen endnu (Mødeligelse). Ja, det er muligt, at der er nogle Socialister, men det er da Kathedersocialister; Nationaløkonomerne ere egentlig de eneste Social- ister her i Landet, thi at Arbejderbefolkningen søger at faae sine Interesser fremme, at blive mere delagtige i Livets Goder og at faae Midler til Nydelse, kan man ikke kalde Socialisme. Naar Arbeidsgiverne se sig istand til at tro, at de kunne være tjente med at betale høiere Løn, er det ganske i sin Orden, at Arbejderne faae deres Kaar forbedrede. De have ikke alene Krav paa at faae deres fysiske Stilling forbedret, men ogsaa i intellektuel Henseende have de store For- dringer at gjøre: de have Krav paa at faae bedre Oplysning og paa i denne Henseende at blive stilledes lige med de andre Klasser i Samfundet. Som sagt jeg tror ikke, at der egentlig dengang var Socialister her i Landet; jeg tror ikke, der var Nogen, som begreb den socialistske Lære. Vi have ikke her disse Socialister, som findes i Frankrig, Tyskland og England; dem kjende vi aldeles ikke. (Mødeligelse). Ja, det skulde da være, at der er en eneste Mand her i Landet, som virkelig har Begreb om Socialismen, men jeg paaftaar, at den